

Arrest

nr. 302 568 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, dient op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 13 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u op 10 oktober 2002 geboren in Huseinkhil, Baghlan. U bent een soennitische moslim en Pashtoun. U bent niet politiek actief. U woonde heel uw leven in het dorp. Uw vader stierf achttien jaar geleden bij een auto ongeluk en uw moeder stierf een natuurlijke dood. U rondde uw middelbare school af en werkte als chauffeur. U leverde constructiemateriaal aan de dorpelingen.

Op een dag toen u constructiemateriaal vervoerde werd u tegengehouden door de taliban die u vroeg om een explosief in de buurt van de 'sha agha' (politiecommandant) te plaatsen. U stemde in, maar zei dat u dit op een andere moment zou doen omdat u niet naar het dorp ging. U ging vervolgens naar huis en vertelde alles aan uw broer. Uw broer wilde niet meer dat u nog materiaal leverde en nam de taken als chauffeur over.

U ging vervolgens op jullie velden werken. De zoon van de politiecommandant was uw beste vriend en jullie trokken regelmatig samen op. De taliban dacht dat u informatie over hen aan uw vriend doorspeelde. U werd opgebeld door de taliban en van spionage beticht. U stopte met het werk op het veld en ging naar de commandant. U was het beu dat u steeds problemen had met de taliban en wilde een wapen om u te kunnen verdedigen. U vertelde de commandant alles en kon aan de slag als zijn persoonlijke chauffeur. Twintig dagen nadat u in dienst trad, vertelde iemand tegen de taliban dat u op dat moment naar huis kwam. Ze begaven zich naar uw huis en vroegen aan uw broer waar u was. Uw broer belde u op en u, die op dat moment bij uw zus in een ander dorp was, besloot het land te verlaten.

U ging via Baghlan naar Kabul. U reisde verder via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland. Zowel in Bulgarije als in Oostenrijk diende u een verzoek om internationale bescherming in, maar wachtte de beslissing niet af. U ging naar België waar u op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw broer [A.] werd na uw vertrek éénmaal door de taliban aangesproken. Ze wilden dat hij u aan hen zou overleveren.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara neer, een kopie van uw schooldiploma, een kopie van uw rijbewijs en eigendomsakte van de auto, een aantal foto's van mensen die door de taliban vermoord werden en foto's van u met een wapen toen u werkte voor de politiecommandant.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan er aangestipt worden dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming liet optekenen dat u op 31 augustus 2005 geboren was en dus minderjarig. Er werd een

medisch onderzoek georganiseerd daar er twijfels bestonden inzake uw leeftijd. De uitgevoerde botscan liet besluiten dat er met redelijke wetenschappelijke zekerheid kon gesteld worden dat u op datum van 24 augustus 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is (zie infomap). U heeft bijgevolg verzaakt aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust. U werd door de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken met de resultaten van de botscan geconfronteerd, ook toen hield u vol zestien jaar te zijn (DVZ vraag 4). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u vreesde om teruggestuurd te worden naar Bulgarije of Oostenrijk en u daarom aangaf minderjarig te zijn (CGVS p.2). Deze uitleg vergoelijkt uw poging om doelbewust de Belgische asielinstanties te misleiden niet.

Voorts blijken er discrepanties te bestaan tussen uw verklaringen afgelegd op de DVZ en uw verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit de asielmotieven toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ maakte u enkel gewag van u die op de velden werkte die gelegen waren op talibanterrein en omwille hiervan beschuldigd werd spion te zijn voor de Afghaanse overheid. Hierop zou de taliban u thuis zijn komen opzoeken. U liet eveneens optekenen dat de vader van uw vriend politiecommandant was (CGVS vragenlijst). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS breidde u uw relaas uit en verklaarde u dat u in eerste instantie een mijn moest planten in opdracht van de taliban, dat u vervolgens van spionage werd beschuldigd en dat u tot slot zou u gewerkt hebben als chauffeur voor de politiecommandant waarna de taliban u bedreigde. Dat u allerminst gelijklopende verklaringen aflegt tijdens beide gehoren is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U kreeg immers de kans bij aanvang van het persoonlijk onderhoud om uw verklaringen opgetekend door de DVZ te corrigeren of aan te vullen. U heeft hier geen gebruik van gemaakt om uw asielmotieven bij te stellen. U haalde enkel aan dat u niet kon zeggen bij de DVZ dat u chauffeur was en u uw middelbare school afgerond had, aangezien u zich als minderjarige had laten registreren (CGVS p.2, p.3). Dit kan deze omissies niet goedpraten daar u toen reeds op de hoogte was van de resultaten van het leeftijdsonderzoek en er geen enkele reden meer was om de informatie achter te houden.

Uw verklaringen inzake de problemen die u in Afghanistan zou ondervonden hebben missen voorts alle logica en kunnen allerminst overtuigen. U verklaarde dat u toen u op weg was om constructiemateriaal te vervoeren door de taliban tegengehouden werd. Het was de eerste keer dat u met de taliban in aanraking kwam. Ze wisten dat u van het dorp afkomstig was en spraken u aan om een mijn te plaatsen in de buurt van de commandant (CGVS p.10, p.12, p.13). Het is echter niet geloofwaardig dat de taliban een wildvreemde zou vragen om dergelijke gevoelige activiteiten voor hen te ondernemen zonder eerst te polsen hoe u ten aanzien van de groepering stond. U verklaarde dat ze u eruit pikten omdat u een inwoner van het dorp van de commandant was en minderjarig was. Dit kan in het geheel niet overtuigen, al was het maar omdat u op dat moment helemaal niet minderjarig was. U hield vol dat u omwille van uw leeftijd gemakkelijker gemanipuleerd en gedwongen kon worden om de opdrachten van de taliban uit te voeren (CGVS p.13). Van dwang kan er niet gesproken worden aangezien ze u eenvoudigweg een vraag stelden en dat was het. Andere drukkingsmiddelen werden niet aangewend (CGVS p.13, p.14). Bovendien liet u optekenen dat er in het dorp zelf sympathisanten en leden van de taliban woonden. Het is dan ook veel logischer dat deze mensen ingeschakeld zouden worden aangezien ze niet moeten overtuigd of gedwongen worden om zich in te zetten voor de taliban. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat deze mensen zich niet kenbaar wilden maken (CGVS p.13). Dit neemt niet weg dat het veel logischer is om aanhangers in te schakelen daar de kans dat de opdracht daadwerkelijk uitgevoerd wordt aanzienlijk toeneemt wanneer deze aan gelijkgezinden toevertrouwd wordt.

Het is voorts opmerkelijk dat u zo gemakkelijk aan hun eis zou zijn kunnen ontsnappen. U bedacht een smoes dat u niet naar het dorp terugging en wel een andere keer hun opdracht zou uitvoeren. De taliban nam hier genoeg mee. Merkwaardig genoeg werden er op geen enkele manier afspraken gemaakt over wanneer u uw opdracht dan wel ging uitvoeren. U kon gewoon beschikken. Dit is niet geloofwaardig. De taliban vertrouwt u, van wie ze niet eens weten of hij al dan niet sympathie heeft voor hen, een opdracht toe zonder concrete afspraken te maken over wanneer u dit dan wel zou uitvoeren of maatregelen in te bouwen dat u zich wel zeker zou schikken naar hun wensen. Ze nemen bovendien nog een enorm risico door u te laten gaan daar het niet uitgesloten is dat u de autoriteiten op de hoogte zou brengen van hun plan en de plaats waar ze opgepakt konden worden (CGVS p.13, p.14). Dit alles is weinig geloofwaardig. Verder stelt u dat uw broer u verbood om nog naar die plaats te gaan nadat u alles verteld had tegen hem. Uw broer nam uw taken als chauffeur over. Hoewel uw broer naar dezelfde regio ging, werd hij klaarblijkelijk niet aangesproken door de taliban. Men zou toch verwachten dat de taliban niet opgezet is met het feit dat u tegen hen gelogen had en hun opdracht niet uitvoerde en ze uw broer hier over zouden aanspreken. Er is niets in die aard gebeurd (CGVS p.15). Uw verklaringen dat u aangesproken werd door de taliban om een mijn te plaatsen kunnen aldus niet overtuigen.

Voorts is het niet aannemelijk dat u de commandant niet op de hoogte zou hebben gebracht van de nakende aanslag op zijn leven. De man was nochtans de vader van uw beste vriend (CGVS p.14, p.15). Het is in dat opzicht vanzelfsprekend dat u de man zou waarschuwen zodat hij eventueel extra veiligheidsmaatregelen kon nemen. U werd hiermee geconfronteerd. U stelde dat de regio waar de taliban was en jullie het constructiemateriaal gingen halen onveilig zou worden indien hij van de aanslag op de hoogte zou zijn, waardoor jullie bepaalde inkomsten zouden verliezen (CGVS p.14). Dat u uw economisch gewin boven het leven van de vader van uw beste vriend plaatst, is weinig aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van de geplande aanval op de man.

Nadat u uw werk als chauffeur neergelegd had, ging u uw velden bewerken, zo stelt u (CGVS p.15). Deze velden lagen in een gebied dat ook door de taliban gefrequentieerd werd. Van u, die geen gevolg had gegeven aan een opdracht van de taliban, kan toch enige voorzichtigheid verwacht worden in de zin dat u talibanregio's zou vermijden (CGVS p.16). U werd met deze bedenking geconfronteerd. U stelde dat u uw werk als chauffeur niet meer kon doen en daarom op het veld werkte (CGVS p.16). Moest u daadwerkelijk problemen gehad hebben met de taliban kan er evenwel verondersteld worden dat u niet op velden in talibangebied zou gaan werken. U werd even later gezien op het veld door de taliban. Hoewel u geen gehoor had gegeven aan hun opdracht om de mijn te plaatsen, werd u vreemd genoeg niet benaderd in de velden (CGVS p.16). Dat u hier zo gemakkelijk mee wegkwam, roept eens te meer de nodige vraagtekens op.

Verder blijkt dat de taliban via de dorpelingen zou weten dat uw beste vriend de zoon van de commandant was. De taliban ging er van uit dat u informatie doorspeelde aan uw vriend en zo aan de commandant zelf (CGVS p.16). U werd gevraagd over welke informatie dit dan ging. U kwam echter niet verder dan dat u hun plannen zou doorgeven. U had hen echter niets zien plannen. Ze reden er wat rond met motors, meer niet (CGVS p.16). Dit alles overtuigt geenszins.

U werd naar aanleiding van de spionagebeschuldiging enkele keren door de taliban bij u thuis opgebeld, zo haalt u aan (CGVS p.15). Ze dreigden ermee u te vermoorden. Moest u daadwerkelijk problemen gehad hebben met de taliban kan er evenwel aangenomen worden dat ze u al wel sneller, naar aanleiding van de mijn, gecontacteerd hadden of dat ze het recht in eigen handen zouden nemen als u op uw eentje in de velden aan het werken was. Door u op te bellen, wordt u immers gewaarschuwd en kan u veiligheidsmaatregelen treffen, terwijl ze u anders gewoon in de velden konden opwachten. Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen dat u door de taliban bedreigd werd omdat u van spionage voor de overheid verdacht werd.

Nadat u uw werk in de velden neerlegde, wilde u een wapen dragen om u te beschermen en ging u in dienst van de overheid werken, meer bepaald als chauffeur van de politiecommandant. U kan het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk voor die man werkzaam was. Vooreerst blijkt de reden waarom u deze stap zou moeten zetten, zoals boven uiteengezet, ongeloofwaardig te zijn. Dat u zich omwille van de door u geschetste problemen zou dienen te beschermen en zich genoodzaakt zag om chauffeur van de politiecommandant te worden, dient dan ook zeer ernstig te worden betwijfeld. Ook om andere redenen kan hieraan geen geloof worden gehecht. Zo heeft u geen begin van bewijs om uw werkzaamheden mee te staven. U verklaarde dat u, omdat u slechts 20 dagen in dienst was, nog niet over een badge beschikte (CGVS p.19). U legde een aantal foto's neer van u met wapens. U kan met deze foto's niet aantonen dat u werkte voor de overheid. U draagt er geen uniform en de foto's zijn niet eens in een werkcontext genomen. U verklaarde dat u samen met uw vriend in het huis van de commandant was en poseerde met de wapens. Dit kan moeilijk gelden als overtuigend bewijs dat u voor de overheid werkte. Ook de foto van u met een groter wapen is een geposeerde foto. Het was niet eens uw wapen, zo liet u optekenen (CGVS p.19). Voorts is het niet geloofwaardig dat die man u zou aannemen. Het is immers pas op het moment dat u voor de man wilde werken dat u hem inlichtte over de aanslag waarvan u al een maand op de hoogte was (CGVS p.11). De zoon van de commandant, uw beste vriend, zou u als uitermate betrouwbaar afgeschilderd hebben (CGVS p.17, p.18). Hier kunnen de nodige vraagtekens bij geplaatst worden daar u de commandant uit eigenbelang niet op de hoogte bracht over de concrete plannen van de taliban. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u bij die man aan de slag kon. Voorts bent u zelf een doelwit voor de taliban: u heeft hun bevelen niet opgevolgd en werd van spionage beschuldigd. Moest u daadwerkelijk door de taliban bedreigd zijn, kan er aangenomen worden dat de commandant u niet in dienst zou nemen aangezien uw aanwezigheid de kans op aanslagen nog zou vergroten én u zich bovendien niet loyaal opstelde daar u informatie voor hem achterhield (CGVS p.17, p.18). U kan het CGVS er aldus niet van overtuigen dat u daadwerkelijk in dienst werkte voor deze persoon.

Nadat u twintig dagen in dienst was van de politiecommandant kwam de taliban naar uw huis (CGVS p.17). U werd gezocht omdat u voor de overheid werkte. Daaruit blijkt dat de taliban niet enkel over uw contactgegevens beschikte maar ook wist waar u woonde. Dat ze dan al niet veel sneller aan uw deur stonden in verband met de vorige gebeurtenissen is wederom een aanwijzing dat uw verklaringen geloofwaardigheid missen. U werd hiermee geconfronteerd. U stelde dat de taliban niet zeker was dat u als spion voor de overheid werkte. Het is pas op het moment dat u de wapens opnam dat ze er zekerheid over hadden (CGVS p.18). U kan doorheen uw verklaringen allerminst aannemelijk maken dat u problemen ondervond met de taliban die u noopten het land te verlaten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze geen ander licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. Met uw taskara, rijbewijs en schooldiploma kan u uw verklaringen over uw identiteit staven. De foto's van u in dienst van de commandant werden supra reeds besproken. De foto's van de dode mensen heeft u ontvangen via uw broer die ze op zijn beurt via andere mensen ontvangen had. Ze zouden door de taliban vermoord zijn omdat ze spionnen waren en negatieve dingen over de taliban zeiden. Ook van de politiecommandant en zijn zoon die door de taliban gedood werden, legt u foto's neer. Deze foto's kunnen van eender wie zijn en eender waar genomen zijn. Bovendien werpen ze geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren

om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022

humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de

actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd

gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsont-

werp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andersluidende conclusie zou nopen.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR dan aan de richtlijnen van EUAA, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een ex nunc beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die te zijner beschikking wordt gesteld.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker een kennelijk beoordelingsfout op en de schending van:

- “- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;*
- De zorgvuldigheidsplicht, het “algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”*

Verzoeker laat na precies uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet werden geschonden door de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in hoe dit het geval zou kunnen zijn, nu de voormelde bepalingen slechts in algemene zin stellen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan

worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest ook geen uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop de artikelen 48/5 en 48/6 werden geschonden door de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de schending opwerpt van *“het algemene beginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Verzoeker duidt niet welk beginsel hij geschonden acht, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel waarvan hij gewag maakt in zijn middel.

Deze onderdelen van het middel zijn daarom onontvankelijk.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CG uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft verzoeker geen gebruik gemaakt. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die verweerder zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Verzoekers theoretische uiteenzetting over de draagwijdte van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht kan geen afbreuk doen aan het voormelde.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest de taliban omdat hij door hen van spionage werd beticht en hiervoor werd bedreigd. Hij was door de taliban aangesproken om een explosief in de buurt van de politiecommandant van zijn dorp te plaatsen, een opdracht die hij niet uitvoerde. Verzoeker was bevriend met de zoon van deze politiecommandant. Hij werd de persoonlijke chauffeur van deze laatste. Kort nadien kwamen de taliban naar verzoekers huis en vroegen ze aan zijn broer waar hij was. Ze verdachten verzoeker ervan informatie over de taliban te hebben doorspeeld aan de politiecommandant. Verzoekers broer verwittigde verzoeker, die bij zijn zus in een andere dorp vertoefde, waarna verzoeker Afghanistan verliet.

Verweerder acht verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zich bevinden in het rechtsplegingsdossier:

(1) Er bestaan discrepanties tussen verzoekers verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG. Bij de DVZ stelde verzoeker dat hij er door de taliban van werd beschuldigd een spion te zijn voor de Afghaanse overheid omdat hij werkte op velden gelegen op talibanterrein. Verzoeker had hierbij vermeld dat zijn vriend de zoon was van een politiecommandant. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CG breidde verzoeker zijn asielaanvraag uit en verklaarde hij dat hij in opdracht van de taliban een mijn moest planten bij de politiecommandant en dat hij zou hebben gewerkt als chauffeur voor deze laatste.

(2) Verzoekers verklaringen inzake de problemen die hij zou hebben ondervonden met de taliban missen alle logica en kunnen niet overtuigen.

- Verzoeker werd, toen hij onderweg was om constructiemateriaal te vervoeren, tegengehouden door de taliban. Dit was de eerste interactie van verzoeker met de taliban. Deze laatste zouden verzoeker direct hebben verzocht om een mijn te plaatsen in de buurt van de politiecommandant. Het is niet geloofwaardig dat de taliban dit aan een wildvreemde zouden vragen zonder eerst te polsen hoe verzoeker stond ten aanzien van de taliban. Verzoeker heeft verklaard dat er in zijn dorp sympathisanten en leden van de taliban woonden. Het zou logischer zijn om deze in te schakelen omdat ze als gelijkgezinden niet dienden te worden overtuigd of gedwongen om zich in te zetten voor de taliban en de kans op daadwerkelijke uitvoering van de opdracht aanzienlijk zou toenemen.

- Het is niet geloofwaardig dat er geen concrete afspraken werden gemaakt om te bewerkstelligen dat verzoeker, van wie de taliban niet eens weten of hij al dan niet sympathie voor hen heeft, de opdracht om een mijn te plaatsen wel degelijk zou uitvoeren en dat er geen maatregelen werden genomen door de taliban om ervoor te zorgen dat hij zich zou schikken naar hun wensen.

- Het is niet geloofwaardig dat de taliban genoeg namen met verzoekers smoes dat hij niet naar het betrokken dorp terugging en dat hij de opdracht wel op een andere keer zou uitvoeren. De taliban nemen hiermee een enorm risico om verzoeker te laten gaan daar verzoeker de autoriteiten op de hoogte had kunnen brengen van hun plan en de plaats waar ze zich bevonden.

- Verzoekers broer, die zijn taken als chauffeur overnam en zich naar dezelfde regio begaf, werd niet aangesproken door de taliban, terwijl toch kan worden verwacht dat de taliban niet opgezet waren met het feit dat verzoeker tegen hen loog en de gegeven opdracht niet uitvoerde.

- Verzoeker ging, nadat hij geen gevolg had gegeven aan de opdracht van de taliban, gaan werken op velden in talibanregio, terwijl toch kan worden verwacht dat hij talibanregio's zou vermijden. De taliban had hem ook gespot in de velden maar zouden hem niet benaderd hebben. Dat verzoeker zo makkelijk wegwam roept vragen op.

- Verzoeker komt niet ver als hij wordt gevraagd te duiden welke informatie de taliban dachten dat hij zou hebben doorgespeeld aan de commandant.

- Het is niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker zouden opbellen en dreigen hem te vermoorden. Hierdoor werd verzoeker immers gewaarschuwd waardoor hij veiligheidsmaatregelen kon treffen, daar waar ze hem gewoon in de velden konden opwachten op talibanterrein om het recht in eigen handen te nemen.

(3) Verzoeker kan niet overtuigen dat hij daadwerkelijk als chauffeur werkte voor de politiecommandant.

- De redenen waarom verzoeker verklaarde deze stap te hebben gezet – hij diende zich te beschermen tegen de taliban – zijn niet geloofwaardig, wat voortvloeit uit bovenvermelde overwegingen.

- Verzoeker legt geen begin van bewijs voor van zijn werkzaamheden voor de politiecommandant. De foto's voorgelegd door verzoeker waarop hij te zien is met wapens tonen dit niet aan.

- Het is niet geloofwaardig dat de politiecommandant verzoeker zou aannemen, daar waar verzoeker zelf een doelwit zou zijn voor de taliban, wat de kans op aanslagen zou verhogen.

(4) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op dit alles. Met zijn taskara, rijbewijs en schooldiploma staft hij zijn verklaringen over zijn identiteit. De foto's die zijn

werkzaamheden voor de politiecommandant moeten bewijzen, tonen dit niet aan. De foto's van dode mensen, onder wie de politiecommandant en zijn zoon die verzoeker via zijn broer heeft ontvangen en die door de taliban zouden zijn vermoord omdat ze werden beschuldigd van spionage en omdat ze negatieve dingen zeiden over de taliban, kunnen door eender wie en eender waar genomen zijn.

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker – in zijn enigszins warrig betoog – niets aanbrengt wat de bovenvermelde vaststellingen doet wankelen.

Verzoeker is onder het kopje *“4.1.1. Aangaande de problemen met de Taliban”* van oordeel dat de *“grievens”* van het CG niet draagkrachtig zijn, ten eerste omwille van later volgende *“uitleggingen”* en ten tweede omdat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielerzoek aannemelijk te maken. Het is niet omdat verzoeker zulke inspanning levert dat verweerder een positieve beslissing moet nemen. Wat verder is verzoeker tevens van oordeel dat er geen rekening werd gehouden met zijn ongeschoold profiel. Dit laatste wordt niet verder uitgewerkt. Alleszins blijkt vooreerst uit verzoekers verklaringen dat hij naar school is gegaan tot de twaalfde graad (CG, p. 7), wat toch niet wijst op een ongeschoold profiel. Voorts is het niet onredelijk te verwachten dat verzoeker aannemelijke verklaringen aflegt over gebeurtenissen die hij zelf zou hebben meegemaakt. Dat de vragen gesteld door de protection officer te ingewikkeld waren voor zijn profiel blijkt alleszins niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CG. Ook in het verzoekschrift wordt zulks niet concreet geduid. Bovendien hebben noch verzoeker, noch zijn raadsman die hem bijstond tijdens het interview bij het CG een opmerking in deze zin gemaakt op het einde van het persoonlijk onderhoud toen hen hiertoe de kans werd geboden (CG, p. 21) en hebben zij dit ook niet gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken.

Onder het daarop volgende kopje *“4.1.1.1. Aangaande de tegenstrijdige informatie over zijn leeftijd”*, stelt verzoeker dat hij bij zijn leeftijd blijft, dat hij is geboren op 31 augustus 2005 en dat hij momenteel minderjarig is. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zelf spontaan tijdens zijn persoonlijk onderhoud toegaf te hebben gelogen over zijn leeftijd waar hij op de vraag van het CG, *“U heeft een tijdje geleden een eerste gehoor gehad op DVZ, is dat gehoor goed verlopen of heeft u er problemen gehad?”* antwoordde: *“Ja, ik kon zeggen al de dingen waaronder ik leed behalve dat ik aangeven had dat ik minor was, ik deed dat omdat we vingerafdrukken gaven in andere landen, dus ik was bang dat ze ons gingen deporteren en daarom hebben we gezegd dat ik minor was, maar ik wil dat bevestigen dat ik geen minderjarige was en ik wil de waarheid spreken.”* (CG, p. 2) evenals: *“Geboortedatum en plaats als u dan toch geen minderjarige bent?”* *“Afghanistan, baglan, hueseinkhil dorp. En ik ben op 13/1780 geboren”* *Is de andere kalender zeker?”* *“Ja”* *“Dus omgerekend?”* *“Meester :Nu is het 1402 dus hij is 24 jaar”* (CG, p. 4). De Raad ziet dan ook niet goed in waarom verzoeker thans opnieuw betoogt minderjarig te zijn. Alleszins, het administratief dossier bevat een beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 26 augustus 2021 waarin wordt gesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Er wordt hierbij verwezen naar de in de bestreden beslissing nader besproken botscan van 24 augustus 2021 waaruit blijkt dat hij 22,5 jaar oud is met een deviatie van 1,7 jaar. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon verweerder zich op goede gronden steunen om te besluiten dat verzoeker meerderjarig is. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij ook vast. Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, waarbij hij verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement en een advies van 20 februari 2010 van de Nationale orde der Artsen, kan niet tot een andere conclusie leiden evenmin als zijn verwijzing naar *“talrijke wetenschappelijke rapporten”* die zouden hebben bewezen dat trauma de groei van kinderen kan beïnvloeden waardoor ze meer kans hebben op verouderingskenmerken alsook zijn stelling dat leeftijdsschattingen twijfel met zich meebrengen die altijd moet uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn.

Verzoeker kan, gelet op dit alles, niet worden gevolgd waar hij besluit: *“Met deze jonge leeftijd had het CGVS-rekening moeten houden toen het zijn verhaal en zijn angst beoordeelde. Verzoeker had op zijn minst het voordeel van de twijfel moeten krijgen en zijn leeftijd had niet mogen worden beschouwd als een element dat zijn geloofwaardigheid zou hebben aangetast.”*

Waar verzoeker in fine van zijn betoog onder het betrokken kopje nog gewag maakt van het feit dat zijn broer tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over verzoekers leeftijd, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier nergens sprake is van een broer die een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in België. Aangezien verzoeker zelf heeft aangegeven dat zijn twee nog in leven zijnde broers in Afghanistan verblijven (verklaring DVZ, p. 9), is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker dit aanhaalt in het verzoekschrift.

Onder het kopje “4.1.1.2. *Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker*” heeft verzoeker het over tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CG. Verzoeker duidt dit niet concreet. Alleszins werden in casu niet zozeer tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CG maar werd wel vastgesteld dat hij zijn vluchtrelaas uitbreidde bij het CG. Dit werd door het CG benoemd als “*discrepanties*”, in de betekenis dus van ‘afwijkingen’.

Verzoeker kan bezwaarlijk de vastgestelde “*discrepanties*” in zijn verklaringen bij de DVZ en het CG onder de mat vegen door simpelweg te poneren dat hij vasthoudt aan zijn verklaringen die hij bij het CG heeft afgelegd en dat er sprake is van een “*vergissing*” tijdens zijn interview bij Dienst Vreemdelingen-zaken. Evenmin kan hij ze vergoelijken door algemeen te wijzen op een “*ingewikkeld migratietraject*” – waarbij ook niet nader wordt toegelicht hoe dit het aandikken van een asielrelaas bij het CG kan verklaren – noch door een algemeen betoog af te steken over het interview van asielzoekers bij de DVZ.

Verzoeker wijst in dit verband op de “*moeilijk[e]*”, “*frustrerende*” omstandigheden waarin het interview bij de DVZ zou plaatsvinden waarbij soms geen mogelijkheid zou zijn om de verklaringen te herlezen of waarbij verzoekers onder druk zouden worden gezet om niet in detail te treden.

Uit de CG-vragenlijst van 15 december 2021 blijkt echter dat verzoeker tijdens het invullen ervan op de DVZ, waar een eerste interview plaatsgreep, werd bijstaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de ingevulde CG-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan met zijn algemene bewering dat verzoekers soms verplicht zijn te handtekenen “*zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest*”. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat in het verslag werd opgenomen geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Bovendien bevestigde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CG dat hij op het interview bij de DVZ alle essentiële elementen had kunnen vertellen (CG, p. 2). Toen verzoeker werd gevraagd of hij nog opmerkingen, aanvullingen of correcties had bij het interview van de DVZ antwoordde hij: “*In eerst interview zoals ik zei zei ik dat ik minor was, daarom heb ik niet gezegd dat ik driver was, en ik studeerde in school ik zei enkel dat ik studeerde tot vijfde leerjaar, want mensen zeiden dat als je geen minderjarige bent zullen we gedeporteerd w, ik deed dat en ik wil het verbeteren, en vandaag heb ik mijn rijbewijs en al de documenten mee.*” (CG, p. 3). Verzoeker maakte verder geen gewag van enig tolk- of taalprobleem noch had hij verdere opmerkingen over het verloop van het gehoor bij de DVZ of over de verklaringen die hij daar had afgelegd. De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CG de kans kreeg om de eventuele gebreken tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan nergens worden gelezen dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van specifieke moeilijkheden die hij zou hebben ondervonden tijdens het interview op de DVZ, zoals hij deze nu algemeen naar voor schuift in het verzoekschrift. Verzoeker wees bij het CG wel op het feit dat er geen tijd was om meer details of meer info te geven (CG, p. 3) maar dit biedt geen verschoning voor het aandikken van het vluchtrelaas bij het CG. Verzoeker werd er immers bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CG de elementen die aan de kern van zijn relaas raken, vermeldt zoals het feit dat de taliban hem tegenhielden en hem de opdracht gaven een mijn te plaatsen nabij de politiecommandant van zijn dorp en dat hij later als chauffeur werkte voor deze commandant.

Verzoeker kan gelet op het al het voormelde dan ook niet worden gevolgd in zijn conclusie, *“Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. Volgens de verzoekende moet deze grief, die te streng is, worden verworpen.”*

De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoekers volledige betoog onder het betrokken kopje betrekking heeft op de hierboven vermelde vaststelling (1) van het CG. Verweerder heeft zich echter niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker zijn asielrelaas aandikt bij het CG. In dit verband wijst de Raad op de bovenvermelde vaststellingen (2), (3) en (4).

Onder het kopje *“4.1.1.3 Aangaande het gedrag van de Taliban”* zoomt verzoeker in op de vaststellingen van het CG dat het ongeloofwaardig is dat hij de politiecommandant niet waarschuwde voor de aanval die de taliban tegen hem beraamden (a) en dat verzoeker nadat hij de van de taliban gekregen opdracht niet uitvoerde om een mijn te plaatsen bij de voormelde commandant, ging werken op velden in de talibanregio (b). Verzoeker vervolgt, *“Ten eerste wenst de verzoeker te bevestigen wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft gezegd en beweert hij dat de gebeurtenissen zich hebben afgespeeld zoals hij ze aan het CGVS heeft beschreven. De verzoeker legt ook uit dat de commandant zeer goed beschermd werd door zijn soldaten en dat een waarschuwing niets zou hebben veranderd aan de intenties van de Taliban om hem aan te vallen. Bovendien zou het leven van de verzoeker in gevaar zijn geweest als hij de commandant op de hoogte had gebracht van de bedoelingen van de Taliban. Dit gedrag is niet vreemd als we de gang van zaken objectief analyseren.”*

Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoeker niets concreets inbrengt tegen vaststelling (b), die kadert binnen de bovenvermelde vaststelling (2) van het CG. Deze kan bezwaarlijk onderuit worden gehaald door verzoekers simpele stelling dat hij vasthoudt aan wat hij bij het CG heeft gezegd en door zijn ponering dat zijn gedrag *“niet vreemd is als we de gang van zaken objectief analyseren”*. Hetzelfde geldt voor motief (a), dat de Raad overigens niet als schragende vaststelling heeft weerhouden, zodat kritiek hierop alleszins niet tot een andersluidende beslissing kan leiden.

Onder het kopje *“4.1.1.3 Aangaande het voordeel van de twijfel”* voert verzoeker een uitgebreid theoretisch betoog over het principe van het voordeel van de twijfel, waarbij wordt verwezen naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad. Dit volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De cumulatieve voorwaarden van het bovenvermelde artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld – minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan – en dus kan aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanvoert die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Het volstaat ook niet om in de algemene conclusie in fine van het verzoekschrift te poneren dat de argumenten van het CG *“onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Taliban”*.

Er is dan ook geen sprake van een schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de hierin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming in concreto dient aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 januari 2024, die door de Raad via J-box de volgende dag werd verzonden naar de verzoekende partij – blijkt niet dat over vermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Ook de door verzoeker diverse aangehaalde bronnen, waaronder het Nansenverslag van 2021, stellen nergens dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing in concreto vast: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”*

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat verweerder niet zou betwisten dat hij wegens verwestering een zeer groot risico loopt te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroept op zijn vrees voor vervolging omwille van een duidelijke verwestering, ontwikkelt hij eerst een lang theoretisch betoog, waarbij hij zeer uitgebreid verwijst naar allerlei bronnen. Vervolgens voert hij in concreto aan dat hij reeds meer dan twee jaar in Europa verblijft, zijn integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores. Voor wat betreft zijn fysieke verschijning stelt hij een duidelijke westerse stijl te hebben, nooit traditionele Afghaanse kledij te dragen, geen baard te hebben, een modern kapsel te hebben en zich casual te kleden. Verder stelt hij van een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan afkomstig te zijn.

Uit verzoekers verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt vooreerst niet dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoekers betoog dat hij zijn integratie heeft geperfectioneerd en dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores, mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen die op geen enkele manier worden onderbouwd met enig document of ander element. Dit kan eveneens worden gezegd over zijn verklaringen dat hij nooit Afghaanse traditionele kledij draagt. Het niet hebben van een baard is geen vaststaand gegeven evenmin als een modern kapsel en het zich casual kleden. Hieruit kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker zal worden gepercipieerd als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen.

Ter terechtzitting wordt een aanvullende nota neergelegd door de verzoekende partij. Op het voorblad kan worden gelezen: *“- loonfiches (1) – attest van “Les amis du Congo Solidarité (2)”*. Stuk 1 betreft een aantal loonfiches voor het jaar 2023 en de maand januari 2024, die als werkgever vermeldt, I.Jobs NV. Stuk 2 betreft een op 17 januari 2024 ondertekend attest waarin wordt verklaard dat verzoeker is ingeschreven voor cursussen Frans voor een module die plaatsgrijpt van september 2023 tot juni 2024.

Verzoeker brengt met dit alles evenmin een concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) 'verwestering' in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen hiermee concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van

een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoeker uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban in zijn regio van herkomst.

Dat verzoeker thans aan de slag is bij het bedrijf I.Jobs NV en is ingeschreven voor een module Frans, is lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij "verwesterd" is, laat staan dat hij hiermee aantoont dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoekers stukken lijken eerder gericht op het verwerven van een machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen dan op de erkenning van het vluchtelingenstatuut. Ze nopen dat ook niet tot het gelasten van een verder onderzoek door het CG.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet langer in staat is zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 19 in Afghanistan heeft verbleven. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn broer in Afghanistan (CG, p. 5). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban, ook die in zijn conservatieve regio van herkomst, en deze in acht te nemen.

Verzoekers vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden gezien als afvallige, kan niet anders doen besluiten. Hij maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert te worden vervolgd. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt. Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover relevant noch dienstig.

De Raad concludeert daarom dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen

of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 16 januari 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas en (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder tot de volgende conclusie in de bestreden beslissing:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet te vrezen vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Verzoeker wijst erop dat voor de machtsovername door de taliban Afghanistan zich al in een zeer precaire economische situatie bevond, veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19-pandemie en het gewapend conflict en dat deze situatie nog slechter is geworden. Hierbij haalt verzoeker persartikels aan van La Libre en VRT nws. Vervolgens stelt hij dat de verergering van de toestand in Afghanistan is te wijten aan de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar het EASO rapport *“Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report”* van januari 2022 (internetlink), persartikelen van La Libre, RTBF, France TV info, persberichten van UNHCR en de VN en het UK Home Office rapport, *“Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban”* van februari 2022. Verder verwijst verzoeker naar een passage uit de Nansen note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022 (internetlink) waar wordt gesteld dat het CG niet genoeg onderzoek heeft gevoerd naar de socio-economische situatie in Afghanistan. Ook wijst verzoeker erop dat indien hij op grond van het voorgaande niet valt onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, de nodige maatregelen moeten worden genomen om een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken volgens de ter beschikking gestelde informatie in wezen immers multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aange-

haalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat hier heden anders moet worden over geoordeeld.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan immers geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Verzoeker lijst de verslagen op waarop verweerder zich heeft gebaseerd en stelt dat deze slechts gedeeltelijk of verkeerd zijn gelezen. Hij wijst erop dat zijn nationaliteit en regio van herkomst niet in twijfel worden getrokken door het CG en meent dat het CG een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gemaakt van de beschikbare informatie. Verzoeker bespreekt de door het CG gebruikte informatie en betoogt dat het mogelijk is dat deze niet voldoende accuraat is en dat de geraadpleegde bronnen zelf aangeven dat de weergegeven cijfers slechts schattingen zijn en dat de VN Hoge Commissaris erop heeft gewezen dat journalisten en media specifiek worden gevisieerd. Verzoeker wijst er verder op dat bronnen in Afghanistan worden gecensureerd. Verzoeker betoogt dat de beschikbare informatie te fragmentarisch is en het niet redelijk is te spreken van een sterke daling van het aantal burger-slachtoffers. Hij citeert uit het Nansen Rapport *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022 en stelt dat deze organisatie concludeerde dat de UNHCR Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan de richtlijnen van het Europese Asielagentschap. Hij meent dan ook dat er minstens aanleiding is om hem subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

Verzoeker kan echter aan de door verweerder gedane beoordeling van de veiligheidssituatie geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de door verweerder gehanteerde rapporten en de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de *“EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023”* in rekening worden genomen. Alleszins heeft verweerder een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 en COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023). Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie. De Raad wijst er nog specifiek op dat de ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en haar oorzaak momenteel eerder vindt in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 41). Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *“verminderd”* en *“bepert”* (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 32-34). Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst. Dat recente informatie aantoonde dat een gewone burger riskeert het slachtoffer te worden van geweld op de markt, in de moskee, op school, op de bus, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, impliceert niet dat er in Afghanistan actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Het is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landen-informatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onterecht is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers andersluidende overtuiging waarbij hij zich beroept op de combinatie van factoren die zijn situatie kenmerken, kan bezwaarlijk tot een andersluidend oordeel leiden.

Het enig middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA